

[Ebba Strange]

gik har jeg det lidt svært med, for når jeg sådan ser på oversigterne, har man skåret og skåret og skåret ned på sporene fra 1982 til 1987, hvorefter man i 1988 begynder at lukke seminarier. Det kan godt være, at alle seminarier har været forberedt på, at i det øjeblik vi begynder at forhøje sporantallet, begynder vi også at lukke seminarier. Det håber jeg at ministeren har forberedt dem på; ellers er logikken besynderlig, synes jeg.

Jeg er enig med ministeren i, at pengene først og fremmest skal bruges på uddannelserne. Jeg er enig i, at det drejer sig om at få en uddannelse af høj kvalitet, og det gør det, fordi vi ved – og det må selv en Venstre-undervisningsminister efterhånden indse – at de danske småbørnsfamilier ønsker daginstitutioner til deres børn. Vi har en erhvervsfrekvens på 94 for unge småbørnsfamilier, og når man spørger dem, siger de: Vi vil helst have vores børn passet i daginstitutioner. Så sådan er det. Så det, ministeren slog sig op på i 1982 om, at nu skulle vi have de unge ud af alle disse arbejdsløshedsfag og over i beskæftigelsesfag, det holdt ikke. Det har fru Hanne Thanning Jacobsen kommenteret, så det skal jeg ikke sige så meget om. Men det har selv ministeren nu altså også indset. Det er jo godt, at selv ministeren indser, at ventelisterne er et problem. Det med de 10 pct.s arbejdsløshed har fru Hanne Thanning Jacobsen også kommenteret.

Derfor vil jeg sige lidt om kvaliteten og indholdet, som også fru Jytte Andersen var lidt inde på. Det er selvfølgelig derfor, vi har fremsat dagsordenen i den ordlyd, vi har. Vi synes, det er vigtigt, at man nu bliver sat til at diskutere kvaliteten og indholdet af disse uddannelser.

Der var nogle principper, som lå til grund for den uddannelseslov, der blev vedtaget af et enigt Folketing i 1969, og jeg skal bare nævne to af dem. Det ene var, at der skulle være en god og frugtbar vekselvirkning mellem teorien og praktikken i undervisningen, sådan at den teoretiske undervisning ikke blev et mål i sig selv, men en hjælp til en bedre forståelse af, hvad børn er, og til en bedre forståelse af børnenes og familiernes situation i det danske samfund for på den baggrund bedre at kunne tilrettelægge en god pædagogisk praksis.

Det andet, jeg skal nævne, var, at der skulle være tilstrækkelig meget »luft« til time- og fagfordelingen, således at de studerende og lærer-

ne på hver enkelt seminarium i fællesskab kunne tilrettelægge et uddannelsesforløb, der dels var i overensstemmelse med de aktuelle krav og behov, som samfundet opviste, dels skulle kunne afspejle de forskellige seminariers forskellige præg inden for rammerne af den fælles lov, som vi havde vedtaget.

Fru Hanne Thanning Jacobsen har nævnt nogle af de forringelser, der er sket med uddannelserne, siden de trådte i kraft i 1970. Jeg vil godt spørge ministeren: Hvad har man af planer i Undervisningsministeriet for videregående ændringer i undervisningens indhold? Når jeg spørger, er det, fordi de forringelser, som jeg vil kalde det, der er sket med den nye bekendtgørelsesændring i 1986, alle sammen viser nogle tendenser i retning af større centralisering, fordi de rammer de mere frie elementer i uddannelserne, de elementer, hvor det enkelte seminarium selv kunne tilrettelægge. Det handler om, at fællestimerne er blevet nedskåret, at studieugerne er blevet fjernet, at tilvalg og specialer er blevet nedskåret, og sidst men ikke mindst, at praktikken er blevet forringet. Specialepraktikken er blevet forringet, observationspraktikken er væk. Jeg vil gerne have at vide af ministeren, om man planlægger yderligere forringelse af praktikken. Nu vil ministeren åbenbart ikke forelægge disse ting for Folketinget. Jeg kunne i hvert fald høre, at et af regeringspartierne gik imod vores dagsorden, det vil sige, at det skal stadig væk være en hemmelighed for Folketinget, når der foretages væsentlige ændringer i indhold og struktur i disse uddannelser. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren i dag, hvor vi har en debat om det: Hvad er det for planer, man har? Planlægger man stadig væk en forringelse af praktikken? Planlægger man andre nedskæringer og forringelser? Vi kan jo nå dertil, hvor den vekselvirkning, som var en forudsætning for uddannelsen, kommer til at ligne en parodi. Det vil efter min opfattelse gøre uddannelserne væsentlig ringere end det, der har været lagt op til. Derfor har vi stillet forslag om motiveret dagsorden, og derfor har vi ment, at det er noget, vi bør interessere os for politisk, og at det efterhånden ikke mere kun er administrative afgørelser, der skal til på disse områder. Det har selvfølgelig en nær sammenhæng også med den rapport, der just er lagt på Folketingets bord om det børneudvalg, som regeringen selv har nedsat. Vi ved en hel masse